

Věčná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník VI. — Číslo 10—11

V Zateci dne 23. března 1951

Cena 6 Kčs

O problémech našeho zemědělství

V letošních výročních dnech slavného února konalo se historické zasedání Ústředního výboru Komunistické strany Československa, na němž přednesl zásadní a významný referát její předseda, prezident republiky Klement Gottwald.

Ve svém obsažném referátu rozebral některé mezinárodní politické otázky a rovněž otázky vnitropolitické.

Velkou část svého referátu věnoval otázce zemědělství, kde narýsoval úkoly a generální linii naší cesty k socialismu na vesnici. Jeho referát se stává směrnici pro všechny pracovníky v zemědělství, malé a střední rolníky a jejich JZD, abychom co nejdříve i na naší vesnici vybudovali socialismus.

Mluvě o problémech našeho zemědělství, prezident republiky Klement Gottwald řekl:

V zemědělství zaznamenáváme v uplynulém roce určité úspěchy. Tak hodnota zemědělské produkce rostlinné a živočišné stoupla r. 1950 o 5,3%. Sklizeň byla v celostátním měřítku větší o 40,9% u brambor, o 40,1% u cukrovky, o 0,7% u ječmene, ale nižší byla sklizeň pšenice o 8%, žita o 12,2%, ovsu o 45,7%. Hrubá hodnota živočišné výroby stoupla u hovězího dobytka a u telat o 59,4%, u prasat o 40,9%, u mléka o 10,9%, u vajec o 16,3%. Překročeny byly v roce 1950 předválečné stavy prasat a ovcí, nedosáhli jsme však ještě předválečných stavů skotu, dojníc, prasníc a slepic. Pokud běží o veřejné dodávky, byly v roce 1950 oproti roku 1949 vyšší u pšenice o 0,3%, u ječmene o 37,7% procenta, u ovsu o 30,2%, u brambor o 49,3%, u cukrovky o 80,2%, u jatečného hovězího dobytka o 50,8%, u jatečních prasat o 40,2%, u mléka o 12%, u vajec o 31,6%. Méně však bylo dodáno žita o 20,2% a olejnin o 0,5%.

Přes určité pozitivní výsledky trpí však naše zemědělství stá-

le nízkou produktivitou. Jednou z příčin je nadměrná rozdrobenost půdy, která absorbuje neúměrný počet pracovníků. Osvětlí to jeden příklad. Tak v soukromém sektoru zemědělství připadá 1 pracovník v průměru na 2,9 ha půdy, v jednotných zemědělských družstvech vyšších typů na 5,6 ha a u státních statků na 6,7 ha. K tomu ještě přistupuje to, že čím větší rozdrobenost půdy, tím méně může být k jejímu obdělávání použito moderních strojů, což celkovou výrobu jen zdražuje.

Prvním a rozhodujícím krokem z tohoto začarovaného kruhu je dobrovolný přechod rolníků k společnému hospodaření, k jednotným zemědělským družstvům. Tento první krok jsme v uplynulém roce učinili. Jestliže na počátku r. 1950 bylo v Československu 2950 JZD (včetně přípravných výborů), zvýšil se během roku jejich počet tak, že jsme k 26. lednu 1951 měli 7.110 JZD (včetně přípravných výborů). To však samo o sobě ještě všechno neznamená. Důležité je, že k 26. lednu 1951 jsme měli již 3.279 JZD, která rozorala meze a zavedla společný osev. Tato družstva vyššího typu obhospodařují přes 1 milion ha zemědělské půdy, což představuje 13,6 procenta, veškeré zemědělské půdy v republice. Spolu se státními a jinými veřejnými statky to znamená 22,3% zemědělské půdy v republice. Tak byl tedy první krok — scelení rozdrobené půdy a společné její obdělávání, dosažen na více než 1 milionu.

Ale to je zdaleka jen začátek. Předně je logickým důsledkem společného obdělávání půdy společná výroba, především u skotu, hlavně u dojníc. I v tom na sklonku roku učiněn první krůček vpřed. Do 29. ledna 1951 podalo 2.556 jednotných zemědělských družstev přihlášky na provedení 3.825 adaptací pro společné krávniny, v nichž má být ustájeno něco přes 191.000 kusů hovězího dobytka.

K témuž datu však adaptace zahájilo jen 1.889 JZD a z tohoto počtu dokončilo adaptace teprve 866 družstev.

Adaptacemi a stavbou nových krávnin má být podle operativního plánu na rok 1951 získána stájová plocha pro společné ustájení asi 369.000 kusů hovězího dobytka.

Ovšem, společně ustájený dobytek nebude žít ze vzduchu, nýbrž musí se krmit. Proto obstarání dostatečného množství krmiva musí být jednou z hlavních starostí JZD, která přistupují k společnému ustájení. Pokud běží o družstva, která sice nyní již přikračují ke společnému ustájení, ale sklizeň rozdělila ještě jednotlivým členům jsou dány, díky vládnímu opatření, výhodné podmínky výkupu krmiv od členů. Je umožněno, aby členům JZD bylo zapláceno dodané krmivo v celku za 2 léta. K tomu účelu se může poskytnout JZD úvěr na výhodné splátky až do 8 let. Pro příští rok je povinností družstev, která už letos společně dobytek ustájují, zabezpečit pro něj závazek krmivo. Dále je nutno v zemědělství především zvyšovat hektarové výnosy a užítkovost hospodářského zvířectva. V tomto směru ještě zůstává nevyužito mnoho a mnoho možností a právě JZD vyšších typů jsou povolána k tomu, aby pro ostatní rolníky byla vzorem zvýšené výrobnosti, jak rostlinné tak i živočišné produkce.

Za druhé je nutno spravedlivě odměňovat práci členů JZD zavedením pracovních norem a pracovních jednotek. Víme, že v tomto směru to loni nebylo a není ještě v jednotných zemědělských družstvech v pořádku. Nejsou ještě normy, nejsou zavedeny pracovní jednotky, prostě družstva nehospodařili s péčí řádného hospodáře. I když chápeme, že jednou z příčin tohoto stavu jsou počátky těchto družstev, musíme si současně být vědomi, že v letošním roce

Volyňští na Mikulovsku

Politický okres Mikulov zaujímá jižní část země Moravskoslezské. Skládá se ze soudního okresu mikulovského (373 km) a pohofelického (190 km). Skoro celým okresem se rozprostírá úval Dyjskosvratecký, který v sobě uzavírá několik nepatrných vývýšenin a vinorodé Pavlovské vrchy, které z nízkého okolí působí velkolepým dojmem.

Pro krásný rozled po celém kraji jsou turisty vyhledávány: Svätý Kopeček, Turodol, Stolová hora se zříceninou sirotčího hradu, Kotel se zříceninou Nového hradu, Děvín 550 m, pověstné Tři Panny a zřícenina Děvíček. Kraj tento jest nazýván „Moravským rájem“. Průměrná roční teplota je +9¹/₂°C. Obilnost je ve zdejších okresech velmi malá, mlhy jsou jen zřídka. Převážná většina obyvatelstva se zaměstnává polním hospodářstvím, v jižní části okresu vinařstvím.

Půda Mikulovska je velmi úrodná. Daří se zde pšenice, kukuřice, ječmen, oves, žito, luštěniny, zelenina, rajská jablčka, cibule, mák. Dobrou pověstí slavnou vína z Dolních Dunajovic, Brodu n. Dyji, Mušova, Novosedel, Perné, Horních a Dolních Věstonic. V Bavořech se vyrábělo šampaňské víno.

Okresní město Mikulov je velmi staré, zaznamenáno je již r. 1173. Vévoda mu Ditrichštejnský zámek vypálený Němci, zachoval se v něm pověstný 6,5 m dlouhý a 4,5 m vysoký vinný sud z r. 1643 na 1786 věder. Pod zámek je krásný gotický chrám, na náměstí morový sloup, poblíž synagogy městské muzeum. Mikulov je o mnoho menší Znojma, město není krásné — však se také rozhodovalo o tom, kde má být sídlo okresu, zda v Mikulově nebo v Hrušovanech n. Jev. A právě jsou to ty Hrušovany, kde je našich krajanů nejvíce. Žije zde asi 23 rodin Volyňských. Jsou to krajané z Novosilek u Horochova a od Dubna.

Přestěhovali se sem v r. 1947 a svoji půlu a poctivostí získali si přezdívek zdejších občanů. Jsou to dobří hospodáři, dodávky plní vzorně a práci na poli měli vždy

v pořádku a včas udělanou. Dnes jsou v družstvě. Dobrým pracovníkem a poradcem našich krajanů je krajan Martinek. Podle vyznání dělí se na římské katolíky a pravoslavné. V dodávkách si stojí dobře. Pěstují obilniny, řepu, vno.

Na jih od Hrušovan, v Hevlíně, žije 11 rodin volyňských z Ulbárova a Bělečké Doliny.

Tito lidé přišli sem v r. 1947 a mnoho zkusili, než se jakž-takž zařídili. „Museli jsme — jak vypravuje sestra Průšková — v dubnu chodit na trávu „stařinu“ jež zůstala v přikopech, abychom ten dobyteček uživil, neboť stodoly a sklepy byly prázdné. Ani osivo, ani země, bez slámy a krmiva — těžké to byly začátky. Ale nezoufalí jsme, pomalu jsme se strali a druhým rokem pomohli jsme v dodávkách i sousedům.“ V dodávkách si stojí dobře, až na malé výjimky mají vše splněno na 100%. Úsudky některých činitelů nejsou o Volyňských ty nejlepší, že nejsou politicky tak vyspělí jako zdejší, neboť nemají to vzdělání, ale za to dovedněji působí jejich tvrdá práce touto mozolovitou rukou se „dělá sama“. J. Průšek je v Hevlínském JZD „tabákovým brigádyrem.“ Při sklizni zemědělské a řepy Volyňáci byli o mnoho dříve hotoví nežli ostatní. Teď vysazují ovocné stromky. Mladá děvčata pracují u čes. stavebních závodů.

Děda Průšků má za sebou hezkou řadu let. A tento starý písmák vzal na se složitý úkol — sepisání dějin jeho rodné obce Ulbárova. Práci tuto, obsahující 100 stran psacího papíru, má hotovou, čeká jen na stylistické opravy.

V Drnholci na Dyji působí známý učitel Karel Půlpytel. Rovněž v Šanově a Hrušovanech učí dva naši ruštináři.

V mnohých obcích žije 1 až 2 rodiny, takřka zapomenuty.

Závěrem bych prosil, aby někdo popsal život volyňských v soudním okrese Pohofelice, kde žije mnoho volyňských v obcích: Branišovice, Cvrčovice, Loděnice, Vlasičice, Trnové Pole a j. V. Šimek

tento stav ve stávajících družstvech musí být bezpodmínečně překonán.

Za třetí je nutno v jednotných zemědělských družstvech organizovat stále skupiny a přidělovat jim podle toho také stálou práci.

Dále a za čtvrté je nutno vypracovat celoroční výrobní plány a rozpočty příjmů a vydání.

Za páté provést účetní uzavěrku za uplynulý rok a zavádět novou

jednoduchou účetní soustavu. I v tomto směru dosud není v existujících zemědělských družstvech pořádek. A přece celoroční výrobní plány, řádné rozpočty příjmů, řádné účtování je bezpodmínečnou součástí řádného hospodaření.

Dále a za šesté musíme dobře připravit a provést výroční valné hromady zemědělských družstev a politicky i odborně školit jejich kádry.

Starobní a invalidní pojištění členů JZD vyšších typů

Ministr práce a sociální péče Evžen Erban podepsal v minulých dnech vyhlášku, která umožňuje členům JZD vyšších typů účast na národním a na důchodovém pojištění. Starobní nebo invalidní pojištění bude tedy sloužit členům JZD vyšších typů, kteří nemají starobní ani invalidní důchod z národního pojištění nebo odpočívny plat z veřejného zaopatření.

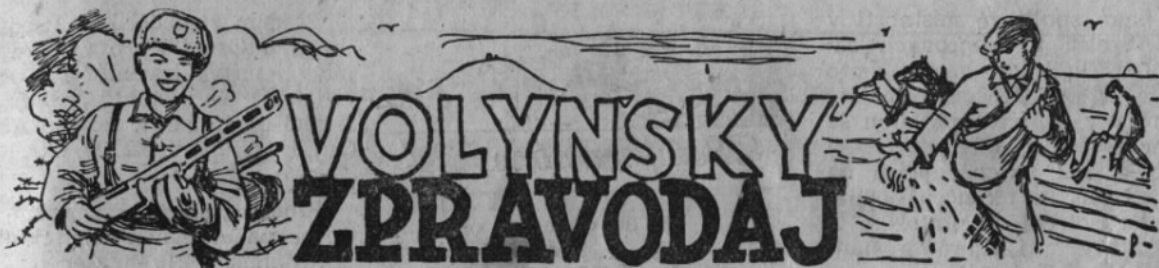
Členové JZD vyšších typů nyní mohou sjednat s pojišťovnou invalidní smlouvu o pojištění pro případ stáří, invalidity a úmrtí. Smlouva se uzavírá podáním přihlášky u okresní národní pojišťovny, v jejímž obvodu družstevník pracuje.

Starobní nebo invalidní důchod náleží pojištěným členům družstva, splňují-li podmínky zákona o národním pojištění. Starobní a invalidní pojištění lze sjednat podle volby pojištěnce na 1.000,— Kčs, 1.250,— Kčs nebo 1.500,— Kčs pevného měsíčního důchodu.

Při uplatňování nároku na invalidní důchod není rozhodujícím činitelem věk pojištěnce. Vyžaduje se především splnění základní podmínky, stanovené zákonem, t. j. aby družstevník byl pojištěn aspoň 4 roky v posledních pěti letech před vznikem nároku na invalidní důchod. Stane-li se však pojištěnec invalidním po úrazu při práci, přizná se mu invalidní důchod, byť i nebyl v posledních pěti letech před úrazem pojištěn.

Možnost starobního a invalidního pojištění se dostává členům JZD III. a IV. typu materiálního zabezpečení v případech, jež v dobách předmnichovské republiky znamenaly pro zemědělce zadlužení a bídu.

Kvantitativně máme tedy beze sporu v uplynulém roce určité úspěchy, ale aby tyto úspěchy byly trvalé, aby stávající JZD se stala příkladem a přitažlivou silou pro všechny ostatní rolníky, k tomu je potřeba organizovat v nich ve smyslu řečeného jejich vnitřní život, jejich hospodárnost a dát do pořádku jejich celkovou organizaci.

Zprávy svazu

Plán činnosti Svazu Čechů z Volyně na r. 1951

Svaz Čechů z Volyně bude ve smyslu svého poslání plnit v roce 1951 tyto vytčené úkoly:

1. Bude pokračovat ve vydávání zájmového týdeníku Věrná stráž. Časopis bude zaměřen vedle informační na všeobecně vzdělávací, osvětovou, uvědomovací a politický i kulturně výchovnou činnost se zvláštním zřetelem k asimilačnímu procesu volyňských Čechů. Při tom bude v první řadě propagovat pokrokové formy socialistického zemědělství, přechod k vyšším typům JZD a stoprocentní účast krajanů-zemědělců při budování nové, socialistické vesnice. Otázka boje za světový mír a propagace našeho přátelství s SSSR bude rovněž ústředním tématem Věrné stráže.

Redakce Věrné stráže připraví k 5. výročí založení časopisu ročenku, v níž bude ve stručných rysech zachycena historie naší práce, bojů a úspěchů se zvláštním zaměřením k úkolům, které mají volyňští Češi za povinnost řešit v dnešní významné době.

2. Svaz Čechů z Volyně bude stále působit k definitivnímu vyřešení majetkoprávních problémů volyňských Čechů, aby tak byla odstraněna hlavní překážka k jejich úplné asimilaci.

3. Svaz Čechů z Volyně bude pokračovat v přípravě materiálu k sepsání dějin České Volyně. Rovněž bude shromažďován historický materiál pro volyňské oddělení při Polánkově městském muzeu v Žatci.

4. Svaz Čechů z Volyně zajistí prostředky k vybudování důstojného pomníku obětem Českého Malína v Žatci.

5. Kancelář Svazu Čechů z Volyně v Žatci bude běžně vyřizovat žádosti krajanů, sledovat jejich potřeby a zvláštní zájmy vyplývající z postavení reemigrantů,

intervenovat v jejich prospěch na příslušných místech a napomáhat k řešení všech jejich společných problémů.

6. Svaz Čechů z Volyně bude působit k urychlení asimilace volyňských Čechů ve vlasti, k jejich zapojení do veřejného života, k uplatnění jejich bohatých zkušeností při budování nové, socialistické vesnice, a to především v JZD dle hesla: „Každý volyňský Čech — vzorným členem JZD“.

7. Zaměstnanci Svazu Čechů z Volyně odpracují po 100 brigádnických hodin, a to především v JZD v Žatci a na úpravě náměstí Velké říjnové revoluce v Žatci.

Ze života pražské odbočky

Výbor odbočky v Praze svolal na den 25. února t. r. výroční valnou hromadu, o jejímž průběhu podáváme stručnou zprávu. Valná hromada i přes to, že byly právě studentské prázdniny, byla dosti dobře navštívena, přihlíželi-li k beztak malému počtu členů. V úvodním proslovu předseda br. Kozák seznámil přítomné s prací odbočky ve prospěch všech krajanů, zejména při řešení tak těžkých a složitých úkolů, jako jest otázka úhrady za majetek zanechaný na Volyni. Předseda m. j. zdůraznil, jak pražská odbočka pracuje pro zapojování zemědělců do JZD, pro asimilaci volyňských Čechů, pro shromažďování materiálu pro hist. volyňské museum a pod. Zprávu br. předsedy doplnil v dalším br. jednatel Holubovč, který seznámil přítomné s kancelářskou agendou, s počtem členů, při čemž zdůraznil, že pražská odbočka při 55 členech konala pravidelně každý měsíc výborovou schůzi vždy se zajímavým a rozsáhlým programem. Svolala členskou schůzi k oslavě dukelského vítězství a uspořádala dvě přátelské taneční zábavy. Mimo to se zúčastňuje řešení celovolyňských otázek, jako na př. konečného uskutečnění postavení památníku Malínským obětem. Ze zprávy pokladníka jsme se dověděli o stavu pokladny, která nehledě k malému počtu členů jest na tolik uspokojivá, že odbočka může žít svým

samostatným hospodářským životem. I z toho mála co máme, mohli jsme věnovat na stavbu malínského památníku kolem 4000 Kčs. Po udělení absolutoria dosavadnímu výboru v nových volbách byl zvolen tento výbor: předseda št. kapitán Jaroslav Kozák, I. místopředseda Věra Tímínková, II. místopředseda Josef Havlíček, jednatel Ing. T. Holubovč, pokladník št. kpt. Alexej Vlk, členové: Cyril Boček, Ing. Boris Zajíc, Václav Králíček, Marie Dostalová, Dohlážíte: Václav Hraj, Rostislav Luňáček, Jaroslav Mec. Náhradníci: Viktor Krámský, Dimitrij Kúrovec, Ludmila Kušnerová a Nina Levitská. Tento nový výbor jest již znám z dosavadní své činnosti a doufáme, že se práce v odbočce bude úspěšně rozvíjet pro blaho volyňských krajanů. Po volbách se rozvinula debata o každém bodu jednání. Zejména vzbudil zájem všech přítomných Malínský památník a to při posuzování obou návrhů, uveřejněných ve Věrné Stráži. Přítomnost zástupce ústředn. výboru SČZV, předsedy komise pro postavení Malínského památníku br. Martinovského, který podal ve svém projevu zajímavé informace o vzniku myšlenky postavení památníku, o stavu peněžních prostředků, přispěla k živé debatě. Výsledkem těchto debat byla resoluce, podle které valná hromada staví se za uskutečnění II. návrhu, jelikož nejlépe vyhovuje svému poslání. Vystihuje v podaném návrhu veškerou tragedii a hrůzu Němci spáchaného zločinu na jedné z pokojných vesnic na Volyni. V něm jest vyjádřeno bohatou výstižnou sochařskou náplní jakož i v architektonickém masivu nesmyslné vyhlazení celých rodin ba i rodů volyňských Čechů. Tento památník má být připomínkou všem žijícím i budoucímu pokolení, co by je čekalo, v případě vítězství německého fašismu. Z další diskuse vyniklo, že členové pražské odbočky přejí si, aby i v příštím pracovním období se konaly pravidelné přátelské schůzky volyňských krajanů. A proto bylo rozhodnuto, že schůze výboru zároveň i schůzky krajské budou se konat každé první pondělí v měsíci a to ve vše-

mi oblíbené spolkové místnosti v rest. u Šretrů v Riegrových sadech na Vinohradech. K těmto schůzkám zveme srdečně všechny naše krajany a přátele. Mohou se při tom zúčastnit debat a řešení různých otázek, přicházejících na pořad jednání. Po ukončení jednání mohou setrvat v přátelské a družné zábavě při vzorné restaurační obsluze. Tož, těšíme se na shledání s krajany a přáteli již v pondělí, 2. dubna t. r.

Ing. T. Holubový.

Oznámení

Oznamujeme všem členům SČZV, odbočky Šumperk, že veškeré informace a vyřizování různých záležitostí, týkajících se členů naší odbočky se bude provádět, u br. Kondráteva, prodejna uhlí SSD v Šumperku, č. tel. 395 a u br. Zajíce, SZ Vikýřovice, č. tel. 205.

Lázeňské léčení členů SBS

Fond bojovníků za svobodu při MNO, Praha III, nábreží kpt. Jaroše 3, upozorňuje členy SBS, aby urychleně předložili své žádosti o povolení léčení v Karlových Varech. Frant. Lázních. Mar. Lázních, Poděbradech, Luhačovicích a Piešťanech, neboť doba k podání žádosti byla terminována do konce března t. r.

Vraťte proto Fondu ihned vyplněné formuláře žádosti a nemáte-li jich, vyžádejte si je u Fondu.

Povolování léčení Fondem je rozšířeno i na všechny ostatní státní lázně.

Blahopřání

Zaměstnanec redakce Věrné stráže Václav Židlický byl přijat do Svazu čs. novinářů jako redaktor z povolání.

Srdečně mu k jeho úspěchu blahopřejeme a jsme přesvědčeni, že mu bude vzpruhou k další práci v zájmu veřejném.

Redakce a administrace.

Hledáme. Redakce VS prosí naši krajanskou veřejnost o podání jakýchkoliv zpráv o ing. Aloisu Knotkovi, nebo jeho rodině, posledně bytem Radziechów woj. Tarnopol.

Malý oznamovatel

Blahopřání

U příležitosti jmenin přejí vše nejlepší Josefu Perníčkovi, Josefu Kelnerovi, Josefům Tachovským, Josefu Sejkorovi, Josefům Váchalovým a Josefu Borovskému. — Vladislav Veselák, Minice, okr. Žatec.

Dne 19. března t. r. oslavili naši drazí Josefové své jmeniny. K Vašemu svátku mnoho radosti, božího požehnání a dlouhého života Vám přeji Vaši

Věra a Libuše z Chomutova.

Oznámení

Ve čtvrtek dne 15. března 1951 v auditoriu maximu Masarykovy university v Brně byla paní ANNA PÁTKOVÁ, rozená KOČÍ z České Moldavy na Volyni veřejně prohlášena DOKTOREM VEŠKERÉHO LÉKAŘSTVÍ.

Vše nejlepší k promoci a mnoho úspěchů v nastávající praxi přeji

Dr. Nečas s rodinou.

Poděkování

Z podnětu p. Josefa Štorka bylo na křtinách u p. Josefa Růty v Lipenci od přítomných hostů vybráno 1.110 Kčs, které byly věnovány pravoslavné církvi v Žatci. Děkujeme šlechetným dárcům za věnovaný dar a přejeme hojně zdraví rodičům malého Josefa, jemu pak, aby rostl k radosti svých rodičů. Pravoslavná církev v Žatci.

Na hostině u p. Vladimíra Novotného v Březně, bylo vybráno na podnět p. Jana Beneše a Jaroslava Novotného od přítomných hostů 1.050 Kčs, které byly věnovány pravoslavné církvi v Žatci.

Šlechetným dárcům děkujeme za věnovaný dar.

Na svatbě sl. Evgenie Kouřilové z Kolečovic s p. Vladimírem Kučerou z Kolečova, na podnět řídícího učitele p. Rotky z Děkova, bylo mezi přítomnými svatebčany vybráno na zvelebení Chrámu Páně pravoslavné církve v Hořovičkách 1.200,— Kčs, z kterých ženich věnoval 500,— Kčs.

Sbor starších pravoslavné církve v Hořovičkách vše děkuje všem štedrým dárcům a novomanželům přeje mnoho zdaru a Božího požehnání.

Předám zemědělskou usedlost v kraji u Osoblahy o výměře 7 ha, živý i mrtvý inventář i s osivem, v místě žel. stanice, škola. Zájemci hlaste se na adresu Ad. Duraj, Hor. Povelice č. 28, okr. Krnov.

Prodám šicí stroj, zánovní; hlaste se na adresu: František Bosák, ul. Malánská 2107, Žatec

Hledám Pavlinu roz. Hortovou dceru majitele mlýna poblíž Lucka. Jmenovaná žila za I. svět. války několik měsíců v olšanském pivovaru, když její rodina byla nucena prchnouti před nepřitelem. Nechť podá o sobě zprávy na adresu: Helča Trbušková roz. Šmídová, Beroun II, Stalinova 350.

Hledám Václava Fajmona, nar. 22. 8. 1917 v Sofievce na Volyni, okr. Vrba z rodičů Filipa a Anny, rozené Šumové, který r. 1940 narukoval do Rudé armády a od té doby je nezvěstný. Jakékoli zprávy o něm podejte na adresu Alex. Fejmon, Očihov č. 100, okr. Podbořany.

Hledám Vladimíra Linharta z Sedmihran na Volyni. Jmenovaný odejel před 40 lety do Sev. Ameriky. Jakékoli zprávy podejte na adresu: Věra Linhartová, Dětřichov u Uničova na Moravě.

Tiskový fond SČZV

Na tiskový fond přispěli svými dary: Josef Macháček, Kounov 55, p. loco, 150 Kčs; Bohumil Lomský, Praha 7, tř. Krále Jiřího, 150 Kčs. Srdečně děkujeme!

Na svatbě sl. J. Novotné s p. V. Pitolajem, konané 26. 12. 1950 v Mohelnici, bylo vybráno 1100 Kčs na tiskový fond.

Všem dárcům srdečně děkujeme a přejeme novomanželům vše nejlepší ve společném životě.

Badujeme sociální fond

Na svatbě br. Vladimíra Hnízdila ve Věšťanech byla provedena sbírka na sociální fond, která vynesla 1.510 Kčs. Sběrku provedli br. Antonín Krušina se sestrou Annou Kubínovou.

Děkujeme všem štedrým dárcům a novomanželům přeje na společné cestě životem to nejlepší.

Bártová Helena, Všenory 131, p. Dobřichovice, věnovala na sociální fond 25,— Kčs.

Děkujeme.

Zpráva Alexandra Nágela, jednatele SČZV o činnosti za dobu od 5. 3. 1950 do 4. 3. 1951, přednesená na valné hromadě Svazu, konané dne 4. března 1951 v Žatci

Život naší organizace v uplynulém období probíhal za mimořádně napjaté mezinárodní situace. Pět let po válce zase se nachází lidé, kteří by chtěli uvrhnout lidstvo do nového strádání a utrpení. Proti sobě stojí dva světy. Na jedné straně starý, rozkládající se kapitalistický řád s jeho imperialismem a chutí po zotročení a na druhé svět nový, svět volných lidí, svět socialismu, svobodné a tvořivé práce, svět bez vykořisťování, pánů a kapitalistů. Ti, kdož vidí, že kolo dějin se nedá zastavit, že nový společenský řád na světě musí zvítězit, by rádi tuto chvíli co nejvíce oddálili. Proto by chtěli vyvolat novou válku a ohněm, krví zničit vše nové a dobré. Za tím účelem přistoupili k organizování různých útočných bloků a paktů, vnučují svou vůli jiným národům pomocí jejich zrádných vlád, sáhli k přímé intervenci v Koreji a jiných zemích, remilitarisují západní Německo a Japonsko, propouštějí a berou do svých služeb válečné zločince a hromadné vrahy, snaží se vyvolat válečnou psychosu, hlásají všeobecnou zkázu, štvou proti sobě národy, krutě pronásledují všechny pokrokově smýšlející občany ve vlastních zemích.

Proti pokusům rozpoutání nové války se postavili všichni lidé dobré vůle na celém světě. Hnutí za mír v celém světě se rozrůstá, organizuje se a je stále účinnější zbraní proti válečným štváčkům.

Obránci míru pochopili, že na obranu míru je třeba se organizovat, že je třeba především prací a vzorným plněním veškerých svých povinností přispívat k udržení, zachování a upevnění míru pro nás i budoucí.

Náš pracující lid dosáhl v boji za mír velkých úspěchů.

Dělníci a pracovníci v průmyslu neustále zvyšují výrobu a zajišťují tak lepší a šťastnější život pro všechny.

Rozmach údernického hnutí a socialistického soutěžení ve všech úsecích výroby je spolehlivou zárukou rozkvětu vlasti a vítězství socialismu.

Naši rolníci v jednotných zemědělských družstvech vstoupili v pevném svazku s dělníky na cestu k socialistickému podnikání v zemědělské výrobě.

Naše inteligence se s radostí zapojila do práce pro blaho lidu.

Láska veškerého československého lidu k Sovětskému svazu stále více roste, prohlubuje se a slyší proto, že náš lid ví, že boj o mír bude vítězně vybojován jedině při pomoci Sovětského svazu.

I naše navrátilí se do vlasti krajaňská větve se staví se všem odhodláním do tábora pokroku a míru. Víme co znamená válka. Zakusili jsme ji v plném rozsahu již dvakrát. A proto jsme všichni celou silou své bytosti pro trvalý mír a proti válce. Chceme v klidu žít a pracovat.

Je samozřejmé, že takto utvářející se mezinárodní situace a odpovídá, kterou na ni dává čs. lid, měla velký vliv na práci naší organizace. Vedle toho dalším vodítkem byl plán činnosti SČZV na rok 1950 a resoluce 4. valné hromady Svazu ze dne 5. 3. 1950.

SČZV je zájmovou organizací krajanů—reemigrantů a proto řešil v první řadě specifické problémy související s reemigrací a hospodářským, kulturním a politickým splynutím volyňských Čechů s domácími prostředky. K dosažení tohoto účelu působil Svaz v uplynulém období těmito prostředky:

1. Pokračoval ve vydávání zájmového týdeníku Věrná stráž.

Časopis byl zaměřen vedle informační na všeobecné vzdělávací, osvětovou, uvědomovací a politicky i kulturně výchovnou činnost se zřetelem k asimilačnímu procesu volyňských krajanů. Při tom bylo v první řadě propagováno přátelství našich národů s národy SSSR, zeměmi lidových demokracií a všemi pokrokovými a mírumilovnými lidmi na světě. Byla vedena ruská, příležitostně ukrajinská, nebo polská stránka. Velká pozornost byla věnována vytvářející se mezinárodní situaci. Tato situace byla komentována a odhalovány světové reakční síly, spějící k válce a snažící se všemi prostředky překazit mírovou výstavbu SSSR a lidové—demokratických států. Mnohokrát jsme zdůrazňovali a přesvědčovali naši krajaňskou veřejnost, že „v míru a budování je šťastný zítřek národů.“ Zvláštní pozornost byla věnována soustavně, cílevědomě a mentalitě krajanů z Volyně srozumitelně popularisaci jednotných zemědělských družstev. Krajanům

doporučováno, aby projevili iniciativu při zakládání JZD v místech svého osídlení a aby svými bohatými zkušenostmi a osvědčenou pracovitostí přispívali k jejich rozvoji dle hesla: „Každý volyňský Čech — vzorným členem JZD.“ Dnešní počet JZD v okresech, osídlených reemigranty z Volyně, nejlépe svědčí o účinnosti popularisace. (Příklady: na Žatecku jest 51 JZD z celkového počtu 68 obcí: Na Podbořansku 42 JZD — na 90 obcí v okr. Zábřeh 40%, v okr. Horš. Týn — 90% v tom 46 JZD III. typu, v okr. Litošovice — 40%, Šternberk — 30%, Šumperk — 30% a t. d.)

Celkově podle zpráv, které máme, na 50% reemigrantů z Volyně vstoupilo do JZD a postavilo se do předních řad budovatelů socialismu v naší vlasti.

Jest známo, že volyňští krajaňe straní se veřejného života. Důvodem k tomu je okolnost, že po 3 generacích žili v cizině, kde byli vždy menšinou a kde neměli možnosti a nemohli žít intenzivnějším společným životem a zasahovat do veřejných záležitostí. Navrátilí se do své vlasti krajaňe — do své vlasti, do domovů svých předků — chceme být nápomocni při překonávání ostychu a pocitu méněcennosti a prostřednictvím Věrné stráže a osobním přesvědčováním působíme na ně, aby se zapojili do veřejného života v ČSR a účinně přispívali na svých místech a dle svých možností k výstavbě socialismu.

Doporučujeme dále za tím účelem všem býv. příslušníkům I. a II. odboje a všem pozůstalým po nich, aby se činně účastnili života i práce v jednotách SBS. Podle našeho názoru jest SBS organizací, která jistě přihlédne k našim specifickým problémům a zájmům a nahradí nám Svaz Čechů z Volyně, až tento ukončí svoji činnost.

Věrná stráž, náš zájmový týdeník, udělal jistě mnoho pro nás reemigranty z SSSR. Stal se nepostradatelným rádcem a učitelem v začátcích našeho života ve vlasti. Na druhé straně přiznáváme, že má některé nedostatky, z nichž nejzávažnějším je úzký kruh dopisovatelů a spolupracovníků.

Odbočky Svazu Čechů z Volyně a krajaňe z Volyně ponechávají bez povšimnutí výzvy redakce

o spolupráci, o zasilání zpráv a článků. I ti znáš, kteří by měli co říci a umí říci, mlčí. Na minulé valné hromadě bylo všem odbočkám SČzV uloženo, aby každá určila nejméně jednoho dopisovatele pro VS, který by redakci zasilal pravidelně týdně zprávy o práci a životě volyňských krajanů v obvodu působnosti té které odbočky. Až na malé výjimky nebylo toto opatření odbočkami provedeno. Tito dopisovatelé by byli vítanými pomocníky pro redakci. Informovali by nás a všechny naše přátele a příznivce o pracovních výkonech krajanů, o jejich dodavatelské morálce, o jejich účasti ve veřejném životě, o uplatňování se v JZD, pranýřovali by nepěkné zjevy a poukazovali na chyby nás všech.

2. Svaz Čechů z Volyně působil k definitivnímu vyřešení majetkoprávních problémů volyňských Čechů, které jsou zdrojem nespokojenosti v jejich řadách. Podle našeho názoru stále odkládání vyřešení této otázky je jednou z největších překážek urychlení splnutí. Především jsme vyvinuli snahu o vyřešení otázky úhrady za majetek ponechaný na Volyni, resp. o jeho převod na úhradu splátek za majetek, přidělený volyňským Čechům v ČSR. Za tím účelem jsme intervenovali dvakrát na předsednictvu vlády, ministerstvu práce a soc. péče, ministerstvu zemědělství, u Národního pozemkového fondu a Osídlovacího úřadu a Fondu národní obnovy v Praze.

Byly provedeny intervence osobní a písemné.

Rovněž kanceláři presidenta republiky byla zaslána žádost v této záležitosti. Bohužel dosud se nám nepodařilo docílit vyřešení tohoto problému.

Určitým úspěchem byla smlouva NPF, na jejímž základě těm reemigrantům z Volyně, kteří postoupí NPF své pohledávky za majetek zanechaný v SSSR, bude povolen odklad splátek za zemědělské usedlosti v ČSR do doby, než budou proplaceny jejich pohledávky z SSSR. Kancelář Svazu byla plně zaměřena soustředěným uvedených zplnomocnění pro NPF od krajanů z celé ČSR. Upozorňujeme, že tato zplnomocnění přijímáme i nadále.

Kromě toho jsme spolupracovali na provedení vládního nařízení o vrácení reemigrantům z Volyně pojistných premií, placených v letech 1946 a 1947 na požární, krupobitní, povinném zemědělském úrazovém pojištění a pojištění proti pádu dobytka. Dal-

ším úspěchem v jednání s NPF je to, že NPF k naší žádosti poskytl reemigrantům z Volyně 20% slevy při úhradě za převzaté zásobu a investice na přidělených zem. usedlostech a povolí jejich úhradu splátkami.

S velkým pochopením jsme se setkali u ministerstva práce a soc. péče, které vyhovělo naší žádosti a dalo pokyn státním úřadům pro válečné poškozence v Praze a Brně, aby přiznaly mimořádně na základě zmocnění daného § 5 zákona 164/1946 Sb. invalidům 1. čs. armádního sboru v SSSR bydlícím v ČSR invalidní zaopatřovací požitky podle cit. zákona již od prvního propuštění z činné služby vojenské. U invalidů, kteří po svém prvním propuštění z činné vojenské služby odešli do SSSR a vrátili se do ČSR při hromadné reemigraci mohou být invalidní zaopatřovací požitky přiznány i za dobu pobytu v SSSR, prohlásili m'stopřesežně, že v té době nepobírali vojenskou pensii podle sovětských předpisů. Invalidé, kteří uposlechli naší výzvy a přihlásili se loňského roku v počtu 142 osob, tyto doplatky dostali. Letos se zatím přihlásilo dalších 341 osob.

Dosud však se nám nepodařilo docílit toho, aby všem reemigrantům byly vráceny pojistné premie, placené v letech 1946 a 1947, od nichž byli na základě dohody o právu opce a přesídlení mezi vládami SSSR a ČSR osvobozeni. Konstatuji pouze, že podle slibu, daného nám MPSP, měly být tyto premie vráceny koncem roku 1949. Podle poslední získaných zpráv překročila čs. pojišťovna k jejich vrácení na okrese podbořanském a v nejbližší době budou vráceny i osídleným jiných okresů.

Na tom, že dosud není vyřízena otázka vrácení těchto pojistných premií, nesou mnohdy vinu sami krajané tím, že mnozí se nepřihlásili do úředně sestavovaných MPSP seznamů reemigrantů. Osobám, které nejsou v těchto seznamech, pojistné premie vráceny nebudou.

Mezi reemigranty z Volyně je řada vojenských invalidů z polské armády, kteří se stali vojenskými invalidy následkem výkonu vojenské služby v polské armádě před 2. světovou válkou a kteří nemají na zaopatřovací požitky podle zák. 164/1946 Sb. nárok. Podle dohody mezi Polskem a ČSR bude proplácet těmto krajanům invalidní důchod Polsko. Svaz byl nápomocný těmto krajanům při podání příslušných žádostí. Rovněž i býv. státním zaměstnancům Pol-

ska jsme pomohli v podání žádostí o stanovení pro ně pense a jiných důchodů podle polských práv, předpisů.

Svaz Čechů z Volyně přispíval ke zvyšování kulturní úrovně a k propagaci lidového umění slovanských národů.

Za tím účelem byla uspořádána ve dnech 1 — 4 července 1950 3 (závěrečná) olympiada lidového umění a tvorby volyňských Čechů, jejímž úkolem byla mimo jiné propagace čs. — sovětského, přátelství a lidového umění slovanských národů. Třetí olympiada byla také uspořádána jako příprava k STM a definitivnímu zapojení především naší mládeže do kulturního dění ve vlasti. Lidový pěvecký sbor ze Žatce a vítězové pořádaných olympiád se zúčastnili v prvním týdnu července 1950 5 vystoupení na Moravě pro místní občany a reemigranty v Novém Malíně, Šumperku, Šternberku, Mohelnici a Dvoře Králové. V samotném Žatci jsme uspořádali v minulém období 5 ples volyňských Čechů s kulturní vložkou (28 ledna 1951), rozloučení s vojny místní posádky a spoluúčinkovali jsme na vojenském mevru. Kromě toho jsme z pověření výboru pro uspořádání dočasně v Žatci připravili kulturní večer, na němž účinkovali vítězové olympiád lid. umění a tvorby volyňských Čechů ve zpěvu, hudbě, tanci a recitaci. Večer se konal ve velkém sále místní sokolovny dne 27. 8. 1950 a měl mezi česáči a místním občanstvem velký úspěch. Dne 19. 10. 1950 připravili jsme kulturní program na členské schůzi místní odbočky SČSP v Žatci, dne 6. ledna tohoto roku obstarali jsme kulturní vložku na šibfinkách místní jednoty Sokola a dne 8. února 1951 na schůzi Svazu čs. žen v JZD v Dobřičanech.

Kromě souboru žateckého mají lidové soubory některé naše okresní odbočky. Nejagilnějšími z nich jsou: soubor „Žitomír“ v okrese jáchymovském, soubor „Šumavan“ v horšovskotýnském a „Moravan“ z okresu Zábřeh. První z nich kromě jiných siavností, pořádaných ve vlastním a sousedních okresech, účinkoval na večeru, uspořádaném Uměním lidu ve velkém sále Lucerny v Praze. „Šumavan“ jest vítězem okresního kola STM v Horš. Tyně a „Moravan“ — dokonce krajského v Olomouci. Všechny tyto soubory účinkují na různých oslavách a propagují lidové umění slovanských národů.

Historická komise SČzV připravuje materiál k sepsání dějin České Volyně. Byly již určeny osoby pro sepsání dějin jednotlivých českých obcí na Volyni a jejich práce jsou z části publikovány ve Věrné stráž. Přistoupili jsme ke shromažďování veškerého historického materiálu dovezeného z Volyně, k jeho soustředění, zpracování a vystavení v Polánkově museu. Touto prací byl pověřen br. Matijenko, který vám o ní v dalším řekne podrobněji.

ÚV Svazu Čechů z Volyně, jehož sídlo jest v Žatci, plní zároveň svými členy, osídleným, na Žatecku a ústředním sekretariátem v Žatci povinnosti okresního výboru SČzV pro Žatecko, poněvadž okresní odbočka v Žatci ustanovena nebyla. Svaz Čechů z Volyně jest především na Žatecku a i v jiných okresích uznanou složkou NF, má své zástupce u OAVNF a referenty u ONV a MNV. Jako složka NF účastní se všech politických akcí, pořádaných lidosprávními orgány (nábor do ČSM, reorganise MNV, pořádání protestních schůzí proti americké intervenci v Koreji, Hovory s lidem, mírové besedy a pod.)

U vědomí toho, že jedině usilovnou a vzornou prací pomůžeme k vítězství míru a překonáme všechny překážky, které jsou nám stavěny na cestě ke šťastné budoucnosti našeho pracujícího lidu, účastní se zaměstnanci ústředního sekretariátu SČzV a redakce Věrné stráže spolu s ostatními pracovníky Žatecka dobrovolných brigád při špičkových zemědělských pracích: v roce 1950 odpracovalo 8 zaměstnanců ústředního sekretariátu SČzV a redakce Věrné stráže 995 dobrovolných brigádnických hodin. Pro rok 1951 se zavázali odpracovat každý 100 hodin, z toho 16 hodin při úpravě náměstí v Žatci. Kromě toho budou nápomocni při organizaci brigády pro práce na úpravě náměstí v Žatci a zavazují se získat pro tyto práce celkem 20 brigádníků, kteří odpracují nejméně po 8 hodinách.

Rovněž letošní valné hromady odboček SČzV měly jiný ráz. Pro-

bhaly v ovzduší budovatelské práce a závazků. Uvedu několik konkrétních údajů.

Okresní odbočka SČzV v Zábřehu vyhlásila na valné hromadě, konané 18. 2. 1951 v Mohelnici tyto závazky:

1. Lidový soubor „M.avan“ uspořádá 3 kulturní večery.

2. Členové odbočky odpracují každý ve své obci na výstavbě naší lidové demokratické republiky a pro upevnění míru — v Tateňicích na výstavbě kravína 50 hodin, v Újezdě na úpravě obecního rybníka 50, v Podolí při adaptaci kravína 50, ve Vlachově při adaptaci kravína 50, v Květině na úpravě obce 30, v Mohelnici na úpravě městského koupaliště 70, v Úsově 50, v Líbivě 50, v Křemáčově 50, v Javoří 45 hodin. Člen odbočky Jaroslav Pažout se zavázal osobně odpracovat na výstavbě města Mohelnice 50 hodin.

Upozorňujeme, že jde vesměs o zemědělce, plně zaměstnané.

Praha. Všichni členové pražské odbočky v počtu 56 odpracují dne 18. března 1951 po 8 hodinách na úpravě letenské pláně.

7. Dovolte, abych závěrem stručně vypočetl další důležité práce ústředního sekretariátu SČzV v Žatci.

V uplynulém období bylo vyřizeno 2.937 č. j., odesláno 9.715 různých dopisů, v tom 3.028 ve věci odkladu splátek NPF a 1.592 výběrky.

Kancelář ústředí byla krajanům nápomocna při psaní různých žádostí a při poskytování porad a informací. Myslím, že vám nemusím podrobně uvádět, jakého druhu porady a informace jsme krajanům poskytovali. Jste funkcionáři odboček a znáte velmi dobře tuto práci. Bez nadsázky lze říci, že jsme byli krajanům z Volyně nápomocni při řešení otázek ze všech možných oborů a jak je při naší život po návratu do vlasti, mnohým z našich krajanů nový a neznámý.

Další práci uplynulého období je plnění povinnosti patrona Dětské-

ho domova v Žatci, jehož značný počet chovanců jsou sirotci po padlých našich spolubojovnících. K vánočním svátkům jsme těmto sirotkům věnovali knihy a koupili dárky za částku 800 Kčs pro každého.

Vzhledem k tomu, že o práci odboček SČzV se mnoho mluvilo na včerejší pracovní schůzi delegátů a že tato otázka je na pořadu dnešního jednání, upustím od zprávy o ní.

Ještě bych se chtěl zmínit o práci komise pro vybudování památníku malínským mučedníkům. Zaměstnanci Svazu jsou nápomocni komisi pro vybudování památníku v rozesílání přepisů, jimiž žádáme krajanů a úřady o přispění na tento účel. Jsem přesvědčen, že práce komise nyní, kdy jsou už hotovy návrhy památníku, se soustředí na shromáždění a zajištění prostředků na jeho postavení a že na příští valné hromadě vám budeme moci oznámit, že výstavba památníku se dokončuje. O podrobnostech z práce této komise bude zde mluvit její předseda br. Martinovský.

Činnost Svazu není zaměřena na trvalo. Vždy a všude zdůrazňujeme tuto okolnost. Naším úkolem je — jak řečeno výše — spolupůsobit při řešení majetkoprávních problémů reemigrantů z Volyně a k urychlení jejich asimilace a odstranění pojmu reemigranta. Přejeme si, aby se volyňští Češi masově a organizovaně zapojili do velkého díla výstavby socialismu v naší vlasti a šli v prvních řadách průkopníků pokroku, jako kdysi na Volyni. Usilujeme, aby se pojem „volyňský Čech“ stal nejen vyjádřením vlastenectví, prokazaného v bojích o nezávislost československého lidu, ale aby s naším jménem byla v našem českém pohraničí spojena i úsilovná snaha o vybudování nové socialistické vesnice, vesnice bez vykořisťování a dřiny. Jsme si vědomi, že jen tak dovršíme zdárně to historické dílo, jehož jsme byli spoluúčastníky v bojích za naši státní nezávislost a svobodu.

Zpráva pokladníka Svazu Čechů z Volyně

Zprávu finanční chci podati co nejstručněji, poněvadž tato jest vesměs obsažena v účetních přehledech a ve zprávě revisní komise.

Zmíním se jen stručně o finanční situaci Svazu za minulý rok.

1. Vklady u peněžních ústavů k 31. 12. 1950 činí:	
u Okresní spořitelny a záložny	
v Žatci	Kčs 108.660,—
u Státní banky československé,	
pobočka Žatec	Kčs 86.800,—
2. Hotovost k 1. lednu 1951	Kčs 8.764,—
3. Legitimace, přihl. a růz. tiskopisy	Kčs 3.500,—
4. Různí dlužníci	Kčs 73.020,—
5. Inventář	Kčs 40.998,72
Aktiva	Kčs 321.742,72

1. Fondy:	
Sociální fond	Kčs 87.650,60
Tiskový fond	Kčs 11.234,—
Fond pro vybudování pam.	
obětím Č. Malína	Kčs 43.663,30
2. Různí věřitelé	Kčs 135.817,90
3. Stav jmění	
z roku 1949	Kčs 1.443,10
přebytek v roce 1950	Kčs 41.933,82
Pasiva	Kčs 321.742,72

Účet ztrát a zisků za rok 1950

Příjmy:

Členské příspěvky	Kčs 357.529,—
Zápisné	Kčs 3.780,—
Ze legitimace, odznaky	
a různé tiskopisy	Kčs 5.809,—
Dary na účely SČzV	Kčs 28.992,—
Kulturní podniky pořádané	
v roce 1950	Kčs 22.683,50
Příjem za rok 1950	Kčs 418.793,65

Vydání:

Výlohy za r. 1950	Kčs 276.243,73
Úroky	Kčs 616,10
	Kčs 376.859,83

Jmění:

Příbytek v roce 1950	Kčs 41.933,82
Vydání za rok 1950	Kčs 418.793,65

To je jen stručný záznam účtů rozvázných.

Celkový hospodářský chod Svazu v roce 1950

Měli jsme od minulé valné hromady závazek, že zajistíme hlavní náš zdroj příjmů, t. j. členské příspěvky. Zhostili jsme se tohoto úkolu na 100%.

Členské příspěvky jsme získávali přesvědčováním o nutnosti včasného a přesného placení členského a získáváním nových členů.

Bylo vykonáno v tomto směru hodně práce, a to dovede pochopit jen ten, kdo v podobných věcech pracoval.

Byla to práce, kterou jsme konali rádi a zpravidla dobrovolně.

Zasláno bylo 1.591 výběrek na částku Kčs 385.900,—

Dvakrát zaslány během r. 1950 složenky cca 7.472 členům na částku cca Kčs 370.000,—

z toho vplynulo na:

poštovní výběrky (dlužné členské za min. léta) Kčs 108.000,—

poštovní výběrky (členské za rok 1950) Kčs 90.919,—

Složenky na členské příspěvky za rok 1950 Kčs 49.500,—

Celkem Kčs 248.419,—

Na hotovosti u pokladny SČzV - zaplacené Kčs 77.200,—

Poukázané členské příspěvky Kčs 32.560,—

Celkem příjem Kčs 358.179,—

Tímto radostným výsledkem končím svou zprávu.

Dále nemohu se nezmiňovat o našich odbočkách. Je velmi málo odboček, které vyúčtovaly vybrané členské příspěvky za rok 1950. Některé odbočky Svazu Čechů z Volyně místo pomoci, brzdi práci ústředí SČzV.

A závěrem chci doporučit jen tolik, aby bez ohledu na rozsah, v jakém hospodářská agenda bude napříště vedena, bylo svědomitě pamatováno na hospodářský rozpočet, v němž by bylo pamatováno na každou reži a aby bylo zajištěno financování Svazu tak, jak toho jeho hladký chod vyžaduje.

Musíme dnes hospodařit podle přesného rozpočtu předem plánovaného, což je samozřejmé. Výlohy známe, ale příjem nikoli.

To znamená, že se musíme věnovat více vybírání členských příspěvků a zejména pokladní odboček a funkcionáři musí věnovat větší pozornost této otázce.

A ještě k zasílaným částkám, které ústředí z titulu členských neb darů dostává. Je třeba vždy zaslati seznam nebo dopis, na jaký účel tyto částky patří, aby je ústředí mohlo patřičně zapsat.

Zajisté všichni funkcionáři pochopí oprávněnost těchto požadavků a ušetří nás zbytečné práce.

Děkujeme vám.

Igor Tučák.

Zápis o provedení revisí účetních knih a uzávěrky SČzV za r. 1950

Revis byla provedena za účasti Konstantina Vlasáka, V. Vlka, Václava Červinky, Alexandra Pánka, Vl. Ruty a za přítomnosti účetního SČzV Josefa Pavlika, pokladníka Igora Tučáka, ústředního tajemníka Alexandra Nágela.

Revis byla začatá dne 24. února 1951 o 15. hodině a k revisi byly předloženy: Hlavní kniha — americký systém, pokladní kniha, pomocná kniha běžných účtů, fondů, darů, přechodných položek, odboček, účtů kulturních podniků, dlužníků a věřitelů, kniha nákladů, kniha inventáře. Dále byly předloženy účetní doklady: pokladní za r. 1950, výpisy z běžných účtů v bankách za rok 1950 a účetní závěrka SČzV za rok 1950.

Revisi bylo zjištěno:
P o k l a d n a .

1. 1. 1950 v pokl. na hotovosti	Kčs 34.735,70
Během roku 1950 bylo přijato	Kčs 1.065.765,90
vydáno	Kčs 1.091.737,60
Zůst. v pokladně k 1. 1. 1951	Kčs 8.764.—

Tato částka dle předloženého zápisu o kontrole pokladny dne 31. prosince 1950 byla nalezena v pokladně v hotovosti. Příjem a výdej výše uvedených částek, rovněž tak zůstatek v pokladně, odpovídá zápisům v pokladní knize.

Prohlédnuty byly pokladní doklady za měsíc leden—duben, říjen—prosinec a namátkově za měsíc květen—září a nebylo shledáno závad. Jak výdej tak i příjem pokladní hotovosti byl prováděn na zvláštní pokladní poukázky podepisované pokladníkem a účetním. Poukázky byly vypisovány dle příslušných dokladů.

H o t o v o s t i v b a n k á c h .

K 1. lednu 1950 činila hotovost v bankách částku Kčs 195.270,—, které se nacházely:

V Okresní spořitelně a záložně v Žatci na účtě č. 90.058 Kčs 105.700,— a na účtě č. 90.320 Kčs 2.860,—, celkem Kčs 108.560,—. Na účtě tomto během roku 1950 pohybu nebylo až na připsané úroky za rok 1950 v částce Kčs 100,—, takže k lednu 1951 zůstatek na běžných účtech v OSAZ činí částku Kčs 108.660,—.

Ve Státní bance čs., pobočce v Žatci, k 1. lednu 1950 bylo na běžném účtě č. 2.753 Kčs 86.710,—. Na tomto účtě bylo v r. 1950 složeno v hotovosti Kčs 547.609,10 Kčs a vybráno Kčs 547.519,10, takže zůstatek k 1. lednu 1951 činí Kčs 86.800,—.

Ú č e t d a r ů .

Na tomto účtě bylo účtováno v r. 1950 složeno různými dárči Kčs 28.992,—.

F o n d y :

Sociální fond	
k 1. lednu 1950 činil	Kčs 165.194,80
Během roku 1950 bylo přijato	Kčs 99.962,—
vydáno	Kčs 177.506,20
Zůstatek k 1. 1. 1951	Kčs 87.650,60
Malínský fond	
k 1. lednu 1950 činil	Kčs 177.282,50
Během roku 1950 bylo přijato	Kčs 1.250,70
vydáno	Kčs 152.282,90
Zůstatek činí	Kčs 26.250,30

Tato částka byla převedena do Fondu pro vybudování památníku malínským mučedníkům.

Tiskový fond

k 1. lednu 1950 činil	Kčs 3.870,—
Během roku 1950 bylo přijato	Kčs 18.930,—
vydáno	Kčs 11.566,—
Zůstatek k 1. 1. 1951 činí	Kčs 11.234,—

Fond pro vybudování pomníku obětem Českého Malína.

K 1. lednu 1950 tento fond neexistoval a byl založen dle usnesení ÚV SČzV ze dne 16. 9. 1950. Během roku 1950 na tento fond bylo složeno Kčs 17.413,— a bylo převedeno z Malínského fondu Kčs 26.250,30 a k 1. lednu 1951 tento fond činí Kčs 43.663,—. Celkem fondy činí k 1. lednu 1951 Kčs 142.547,90

Revisní komise při bádání využití fondů v roce 1950 obrací pozornost ÚV SČzV, že z Malínského fondu bylo vydáno Kčs 152.282,—, ze kterých Kčs 149.882,90 bylo vydáno na organizaci olympiady na počest uctění památky mučedníků Českého Malína a poněvadž předložený materiál revisní komisi nedostatečně ospravedlňuje vysoký náklad a spojený s tím deficit uspořádání olympiady, revisní komise je toho mínění, že deficit je zaviněn nedostatečnou organizací a propočtem uspořádání uvedené olympiady, v čem hlavní vina padá na nedostatečné pochopení a organizaci odboček Svazu. Dále revisní komise pokládá, že příslušné komise disponující fondy mají vésti příslušnou knihu zápisu svých usnesení a schválení jednotlivých vydání z fondu částek věnovaných jako podporu ze sociálního fondu nebo i z jiných fondů na různé účely.

D l u ž n í c i

Dle výkazu dlužníků k 1. lednu 1950 činí pohledávky Svazu Kčs 73.020,— a z nich hlavní položky činí:

Red. a adm. Věrná stráž	Kčs 25.000,—
Fin. referát ONV v Žatci	Kčs 31.008,—

Ostatní pohledávky jsou menší částky půjčené členům Svazu, kteří zápůjčky potřebovali. Podrobný seznam pohledávek, vypracovaný účetní Svazu, se k tomuto přikládá.

Částka Kčs 31.008,— od finančního ref. ONV byla v lednu 1951 již obdržena.

V ě ř i t e l é

Přesný seznam věřitelů k 31. prosinci 1950, vypracovaný účetní Svazu, se k tomuto přikládá na celkový obnos Kčs 135.817,90. Při analysování tohoto výkazu, revisní komise obrátila pozornost na to, že fakticky figurující ve výkaze tom jako věřitelé odbočky SČzV nejsou věřiteli Svazu a uvedené ve výkazu částky patří pravděpodobně na účty jiné, jako na účet členských příspěvků, darů a jiné, ale proto, že ústředí Svazu neobdrželo od příslušných odboček seznamy a informativní doklady, vedlo tyto částky na účtech věřitelů. Celkový obnos těchto částek činí Kčs 85.817,—, takže faktická částka, kterou Svaz dluží věřitelům, má činit pouze Kčs 50.000,—.

K u l t u r n í p o d n i k y

Na tomto účtě byly účtovány výnosy a náklady jak následuje:

Knihovna. Celkový obnos za půjčování knih činí Kčs 4.200 a náklady za toléž období činí Kčs 2.243,—. Čistý výnos Kčs 1.957 převeden na účet hospodářského výsledku.

Tělovýchova. Na tomto účtě bylo zapsáno Kčs 30.000,— obdržených od Jednoty Sokol v Žalci za odprodání tenisový kurt a odepsána byla částka Kčs 1.807,70 na úhradu účtu nár. podniku „Zdar“, takže zůstatek k 31. 12. 1950 na tomto účtě činí Kčs 28.192,30, která byla převedena na účet hospodářského výsledku.

IV. volyňský ples (pořádaný 28. 1. 1950)

Celkový výnos z uspořádaného plesu činí Kčs 60.035,—. Celkový náklad na uspořádání plesu činí Kčs 67.500,80, takže se jeví ztráta Kčs 7.465,80, která byla přenesena v účet hospodářského výsledku.

Účet „Kulturní podniky“ byl uzavřen koncem r. 1950 ziskem celkem Kčs 22.683,50.

Inventář.

1. 1. 1950 Svaz Čechů z Volyně měl inventáře na částku Kčs 59.971,60. Inventář je podrobně zapsán v knize inventáře. Během roku 1950 bylo dokoupeno: 1 kamna za částku Kčs 1.219,70 a jiného drobného inventáře za částku Kčs 1.182,60 a bylo odprodáno 1 piáno za Kčs 15.048,— a odepsána amortisace za rok 1950 Kčs 6.327,18, takže k 31. prosinci 1950 zůstatek inventáře činí částku Kčs 40.998,70

Náklady:

Správní náklady a odpisy v r. 1950 se jeví takto:
 Nájem místnosti pro ústředí Svazu Kčs 9.099,—
 Mzdy, služné a soc. pojištění Kčs 277.666,35
 Světlo, voda, otop Kčs 4.518,—
 Kancelářské potřeby Kčs 12.949,40
 Udržovací prostředky Kčs 1.130,10
 Pošta a telefon Kčs 20.654,50
 Dopravné Kčs 765,—
 Cestovné Kčs 31.583,—
 Různá drobná vydání Kčs 11.551,20
 Odepsaná amortisace inv. 10% Kčs 6.327,18

Celkem Kčs 376.243,73

Členské příspěvky a zápisné.

V r. 1950 přijato za člen. přísp. Kčs 357.529,—
 a zápisné Kčs 3.780,—

Zboží.

K 1. lednu 1950 zůstatek různých časopisů činí Kčs 6.280,— a bylo koupeného tiskopisu za Kčs 937,— a prodáno bylo tiskopisů za Kčs 9.526,15. Zůstatek k 31. prosinci 1950 po ceně nákupní činí Kčs 3.500,—

Rozdíl v ceně prodaných tiskopisů činí Kčs 5.809,15, které byly převedeny na účet hospodářského výsledku.

Uzávěrka.

Po prozkoumání výše uvedených účtů a předložené uzávěrky roku 1950 uzavřeného ziskem Kčs 43.376,92, ve kterých za rok 1949 Kčs 1.443,10 a a rok 1950 41.933,82 revisní komise nenašla závad v činnosti Svazu, které by mohly býti důvodem, aby předložená uzávěrka a vyúčtování za rok 1950 nemohly býti zatvrzené a proto navrhuje udělití vedení Svazu Čechů z Volyně z činnosti za r. 1950 absolutorium.

Revise skončena dne 25. února 1951 o 21. hod.

Z á p í s

o provedené revizi v administraci týdeníku Svazu Čechů z Volyně „Věrná stráž“

Revise byla provedena 28 února a 1—3 března 1951 za účasti členů: Konstantina Vlasáka, Václava Červinky, Alexandra Pánka, V. Vlka a Vl. Ruly za přítomnosti účetního administrace p. Mikuláše Feodorova.

Revisní komisí bylo shledáno, že účetní závěrka za rok 1949 a za rok 1950 není zakončena a účetní zápisy v knihách nejsou provedeny a proto revisní komise nemohla zjistit stav podniku ke dni 31. prosince 1950 ani k 31. prosinci 1949. Předložená pokladní kniha, ve které jsou provedeny zápisy o příjmu a vydání pokladní holovosti není postačujícím materiálem k zjištění stavu podniku, ježto pohyb na běžných účtech není podchycen a zapsán a není proúčtován a do příslušných knih zapsána činnost podniku. Revisní komise se proto omezila namátkovou kontrolou účetních dokladů, které jsou patřičně uloženy, uspořádány a zpracovány do denních souhrnů, ale pro nedostatek pracovních sil nebyly proúčtovány a do knih zapsány. Podle předložené pokladní knihy bylo zjištěno:

Zůst. v pokl. k 1. 1. 1948	Kčs 1.122,40
Během roku 1948 bylo přijato	Kčs 724.346,50
vydáno	Kčs 713.588,60
Zůst. k 31. 12. 1948	Kčs 11.880,30
Během roku 1949 bylo přijato	Kčs 659.573,10
vydáno	Kčs 622.368,90
Zůst. k 31. 12. 1949	Kčs 9.084,50
Během roku 1950 bylo přijato	Kčs 783.411,50
vydáno	Kčs 787.325,60
Zůst. k 31. 12. 1950	Kčs 5.170,40

Podle předložených dokladů bylo zjištěno, že na běžné účty bylo složeno:

V OSAZ v Žalci: v r. 1948	Kčs 582.046,—
a vydáno	Kčs 597.136,—
Zůst. k 1. 1. 1948	Kčs 32.500,—
Zůst. k 1. 1. 1949	Kčs 17.410,—
Během roku 1949 bylo přijato	Kčs 554.003,—
vydáno	Kčs 484.513,—
Zůst. k 31. 12. 1949	Kčs 86.900,—
Během roku 1950 bylo přijato	Kčs 594.160,—
vydáno	Kčs 650.000,—
Zůst. k 31. 12. 1950	Kčs 31.060,—

Státní banka Československá:

Zůstatek k 1. 1. 1949	Kčs 110,50
Přijato v r. 1949	Kčs 188.151,90
Vydáno v r. 1949	Kčs 173.241,40
Zůstatek k 31. 12. 1949	Kčs 15.021,—
Přijato v r. 1950	Kčs 14.690,—
Vydáno v r. 1950	Kčs 24.906,—
Zůstatek k 31. 12. 1950	Kčs 4.805,—

Náklady:

Provoz. a správ. výdaje v r. 1948	Kčs 687.074,90
Provoz. a správ. výdaje v r. 1949	Kčs 822.110,30
Provoz. a správ. výdaje v r. 1950	Kčs 812.251,60

Podle statisticky propočítaného materiálu zadlužení u odběratelů za týdeník Věrná stráž činí k 31. prosinci 1950 asi Kčs 260.000,—

Vzhledem k tomu, že účetní knihy nejsou uzavřené a z části nejsou v nich provedeny příslušné zápisy účetní, jest zapotřebí po provedení příslušných účetních zápisů a uzávěrky provéstí dodatečně revisi administrace týdeníku Věrná stráž.

Popisy českých osad na Volyni — Kupičov

Napsal Josef Toman — Upravil a doplnil Václav Židlický 6. pokračování

Popis obce, katastru a okolí

Kupičovem, ležícím na mírném svahu k severu, probíhaly rovnoběžné od severu na jih tři hlavní ulice: první zleva Varšavská, později přejmenovaná na Stalinovu, prostřední Poniatowského, později Leninova a poslední zvaná jménem Kosciuszkovým.

Příční uličky se jmenovaly: Pivovarská, nebo Žabokřík (vedla kolem pivovaru); Zápotockého (bydlel zde krajan Ant. Zápotocký), později Targova; Horáčkova, nebo také Temná; Tři bratři, později ks. Grassa; Polní a nejdříve z nich Sienkiewiczova. Jedna z obecních navesí, zvaná Rajčur (podle toho, že tu kdysi dvorská chasa „rajtovala“ panské koně), byla nazvána Plac Wolności, druhá, již se říkalo přímo Rynk, nesla název Plac 3. maja.

Polnosti kolem Kupičova byly rozděleny na čtyři třídy. První třída byla hned u Kupičova, za touto následovaly polnosti třídy II., III. a IV. Kromě toho pole byla pojmenována takto:

1. U „krchova“ — směrem na západ.
2. U vrbiček — směrem na jihozápad; těmto polnostem se také říkalo U vápenky, nebo o něco dále U Kuzmova lesa.
3. U Černijova, nebo také u Vočáskova lesa.
4. U cihelny, nebo Za cihelnou — směrem na jihovýchod.
5. U Matoušova lesa.
6. U Dažvy — směrem na východ. Říkalo se také U Kradlovky, neboť obyvatelé sousední vesnice tam často páchali polní pých. Tím směrem byly také polnosti nazvané Vyhnatovskými, podle velké vzdálenosti od obce.
7. U Ner — směrem na severovýchod.

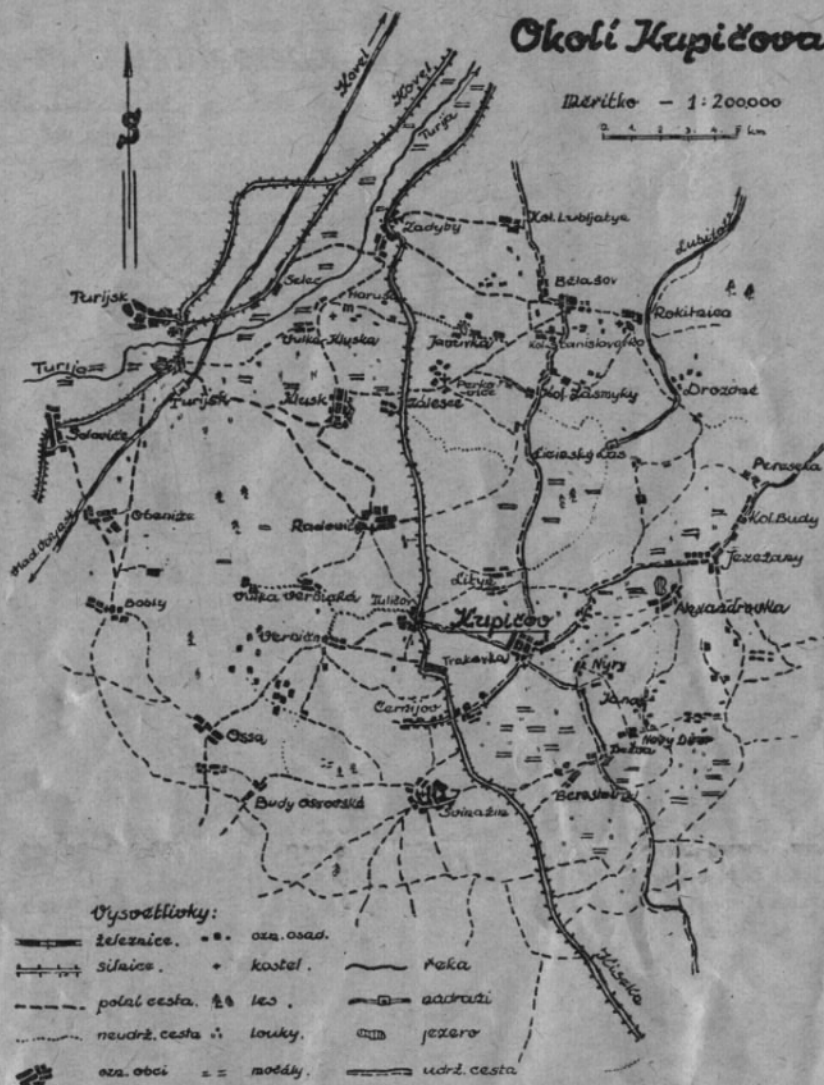
Za těmito polnostmi byly ukrajinské vesnice a polské velkostatky. V obci Dažva vlastnila velkostatek Justina Chvojnacká, v obci Nery měl velkostatek Zikmund Chmielowski, v Novém Dvoře Václav Pomorský, v obci Litin Henryk Sumowski, v Tuličově Vladimír Dobrovolský.

České okolí Kupičova tvořilo několik osad, z nichž největší byla Dažva (23 rodin, 92 osob). Prodloužením této byla Dažva-Řepín, zvaná podle toho, že tu žili krajané rodu Řepkových (11, 38). Češi dále žili v obcích: Trnkovka (4, 16), Berestova (6, 21), Radoviče (11, 42), Tuličov (5, 17), Černijov (4, 16), Peresika (4, 15), Vrbično (1 rodina), Makoviče (1), Bobly (1), Alexandrovka (1) a j. Nebyly to osady ryze české; v několika případech žili Češi přímo v obcích ukrajinských.

Všichni Češi v okolí byli z Kupičova. Bylo to mnohdy děti z početnějších rodin, které si od Ukrajinců přikupovaly půdu, ale často také celé rodiny, jež pro přílišnou vzdálenost od svých polí stěhovaly se blíž. Po celou dobu však lnu-li všichni ke Kupičovu, kde měli příbuzné a známé. Za polsko-ukrajinských neshod v této poslední válce, když byly banderovci zavražděny i některé české rodiny, přistěhovali se všichni tito Češi z okolí zase do Kupičova a společně s kupičovskými občany reemigrovali do ČSR.

Okolí Kupičova po stránce zeměpisné je rovinaté, směrem se-

Okolí Kupičova

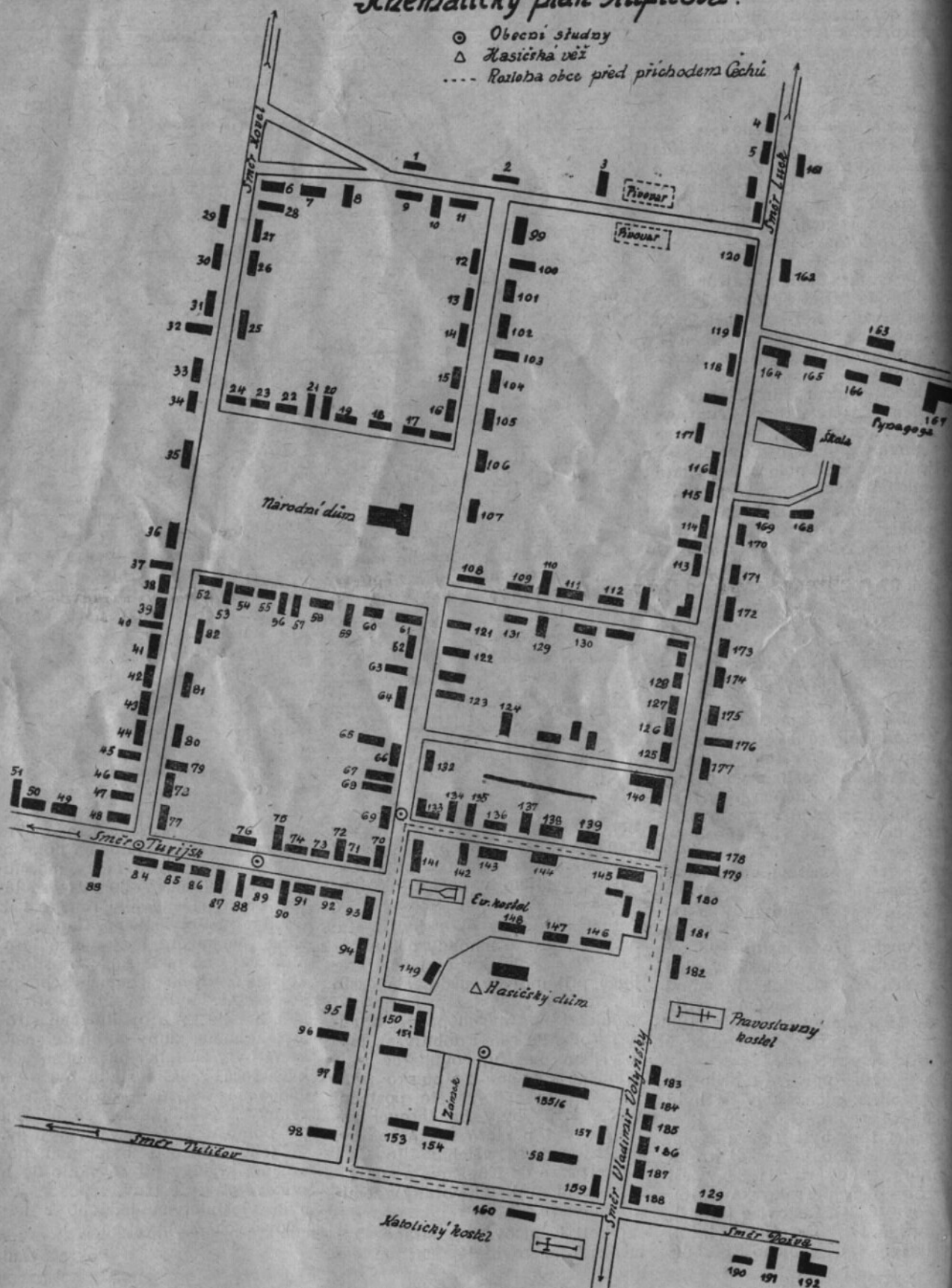

verním a severozápadním k Turijsku, Kovelu a Holobám pokryté písčými, přerývanými místy močálovitými loukami. Velké lesy se táhly zejména na jihu, směrem k Vladimíru-Volyňskému, ale i na západě a severu byly velké lesní plochy. Orná půda se rozprostírala nejvíce směrem jižním, východně i západně. Byla místy zpestřena menšími lesíky a ojedinělými stromy, zejména duby a borovicemi, které byly zbytky původních velkých lesů. Zvláštností tu byl — a vůbec na Volyni — drobný štěr, zvaný „křesák“, který se nalézal na polnostech t. zv. první třídy. V jeho blízkosti byla pod povrchem křída, z níž se pášlo do I. světové války v t. zv. vápence, jež byla vlastnictvím jednoho z kupičovských Židů, vápeno.

Pokračování

Schematický plán Kupičova.

- Obecní studny
- △ Hasičská věž
- Rozloha obce před příchodem Čechů

VYSTĚHOVALCI

Obrazy ze života volyňských Čechů — Píše Josef Foitík

7. pokračování

Do osady českých osadníků v Jezereckých lesích zabloudil nevitáný host — bída. Snad ji přiválý větry s tou spoustou sněhu, kterého bylo letos tolik, že ani z místních lidí se na takové množství nikdo nepamatoval, nebo snad přišla zúmyslně, aby nové obyvatele postrašila a zapudila z této země, v níž hodlali nalézt nový domov. Dost na tom, že byla zde a svoji přítomnost nechávala všude cítit. Byla tak vlezlá, že nenechala ani jednu zemláčku a všude důkladně nahlédla. Viděla, jak Semlelka pečlivě odpočítává brambory do hrnce, aby každému se nějakého dostalo a aby také ještě zítra a případně i pozítří její čtyři caparti, z nichž nejmladšímu bylo tři roky a nejstaršímu devět, nějaký brambor dostali. Zhlédla také k Horákovům, kde hospodyně vysypala poslední mouku z uzlíku, aby z ní napekla trochu placek, neboť chleba zde už neměli delší dobu. Ten drobet obilí, co si přivezly ženské od Dubna, skutečně daleko nestačil. A stařešina Bída, stará jak lidstvo samo, zalomcovala také chatrnými dvěma u jakž takž slátané boudy, v níž hryzli prázdný žlab Kořenovi koníci.

Situace byla skutečně zlá. Mezi místním obyvatelstvem nebylo možno žádné živobytí sehnat, poněvadž jej nemělo také dostatek. O tom se přesvědčil Kořena s Horákem, když se pustili mezi Ukrajince, aby tam něco sehnali. Když přišli domů s prázdnem, rozhodli se jít do dvora, ke správcí Januševičovi. Doufali, že tam nějaké živobytí seženou. Januševič je vyslechl, pokýval povážlivě hlavou a pak slíbil, že něco dá. Ale mnoho také nemůže, poněvadž jinak dává obilí jediné tomu, kdo by přišel ve žních za toto obilí pracovat. Co se dalo dělat? Ač naši lidé věděli, že budou mít dost své práce, budou-li chtít upravit zase kousek nového polička a vystavět nějaké bydlení, museli slíbit, že přijdou. Januševič však poskytl také radu: dříví mají ve svých lesích dost, mohou toto dříví nyní v zimě, kdy se jiného sotva dá co dělat, odvézt do města, tam je prodat a za stržené peníze koupovat živobytí a krmení pro koně.

Tahle rada se líbila Kořenovi i Horákovi a řekli si, že to zkusí.

Připravili fúru pěkného dříví a ještě za tmy vydali se s ním k městu.

Když však přijeli na místo, shledali, že přijeli vlastně pozdě. Na náměstí již stála řada saní, naložených dřívím, ale kupci se nehlásili. Jeden vesničan, s kterým se dali do řeči, jim vysvětlil, že se stává velmi často, že se dříví vůbec neprodá a nechce-li se s ním vést hospodář domů, pak je za městem jednoduše vyvrátí na hromadu. Samozřejmě, že si je tam pak obывatelé města seberou a mají je zdarma.

Nepřicházeli kupci za dřívím, musí se s dřívím za kupcem, rozhodli se Kořena s Horákem. Zatím co Horák zůstal u saní, Kořena se vydal na obchůzku městem. Dlouho nenašel nikoho, kdo by měl o dříví zájem, až konečně objevil židovskou pekárnu, kde se mu podařilo dříví prodat za pět bochánků černého chleba. Nebylo to mnoho, ale nepovezou alespoň dříví domů anebo je nebudou muset za městem vysypat. Z chleba sice vyčnívaly kusy slámy, ale konec konců to byl přece chleba. A hlavně, pekař slíbil, že když přivezou dříví za týden, že je zase koupí. To už bylo něco, prodat týdně fúru dříví a mít za to každý týden pět bochánků chleba.

Ačkoliv to byl úspěch velmi chatrný, přece jen naši přátele přijeli domů v dobré náladě a Kořena se pokusil docela i o žert, že že prý nyní tu bídu požene z domů safraporským krokem!

Ale na tom nebylo ještě dosti.

Krutá zima přihnala k lidským obydlím smečky vyhladovělých vlků a nebylo téměř jedné noci, aby jejich vytí nevyrušilo naše krajany z klidného spánku. Vlci byli tak smělí, že se vrhali na dveře boudy, v níž byli koníci, nebo nějaká ta kravka. To pak nezbylo, než střelbou z pušek je zahnat na chvíli od lidského obydlí. Byl-li některý vlk výstřelem zasažen, pak bylo od nich na chvíli pokoj, neboť ostatní se ihned vrhli na zastřeleného kamaráda a nasycení poněkud jeho masem odtáhli zase do lesa. Bylo však krajně nebezpečno vydati se na cestu beze zbraně, poněvadž byly časté případy, že hladoví vlci napadli na osamělé poutníky nebo i saně a bída, nebyli-li cestující dobře ozbrojeni. Zvláště často do-

cházel k neštěstím mezi domorodým obyvatelstvem, které zbraně nemělo a nemohlo se tedy dosti úspěšně bránit.

„Dobře, že máme Lubu, který nám může nadělat dosti zbraní,“ pochválil si Tvrdlík, když připravoval zase pušku na noční obranu.

IX

„Tak dnes je svatého Josefa“ vypočítával děda Kořenů sedě na své pryčce a pokračoval: „Ten začne štípat dříví a Panenka Maria bude topit. A pane, to už musí být teplo a přijde jaro, přijde,“ liboval si a nějak při tom okřál. To pomyslení na jaro mohlo skutečně těšit, poněvadž zima byla letos skutečně zlá: Sněhu habaděj a mrazy, až od nich praskaly duby v lese. Děda Kořenů za celou zimu nevytáhl paty ven. Kam pak také s jeho sedmi křížky na zádech! Zato ale drobtina si to vynahradila za nemohoucného dědu. Tu nikdo nemohl v zemlankách udržet, třeba byla venku hotová Siberie. Nedaleká zamrzlá louže byla příliš silným pokušením, kterému děti neodolaly a mnohdy i ti dospívající si tam zaběhli, sklouznout se ve vysokých dlabaných dřevácích, o něž nebyla na štěstí nouze, poněvadž skoro v každé zemlance si je uměli vydlabat z osykového dřeva sami. Je pravda, že časem od těch dřeváků slezla kůže s některého kloubu, ale kdo by na takovou maličkost hleděl?

Děda Kořenů se ve svých výpočtech sice značně přepočítal, ale konečně toužebně očekávané jaro přece přišlo. Byl to však shon!

Voda z tajícího sněhu tlačila se do zemlánek a do některých skutečně zaskočila.

„Špatně jsme na podzim upravili půdu okolo zemlánek,“ usuzoval Tvrdlík. „Na příští zimu se musíme lépe zajistit.“

„Příští zimu budeme už bydlet v chalupách,“ ujišťoval Černín.

„Nevím, nevím,“ zapochyboval kovář Luba. „Taková chalupa dá přece jen hodně práce. A pak, kde vzít krytinu, za co koupit sklo do oken?“

„Ba, bude to těžké,“ doznával i Horák.

A skutečně bylo.

Třebas že si během zimy, pokud to počasí dovolovalo, připravili nějaký stavební materiál, přece jen stavba chalup pokračovala velmi pomalu. Hlavně, že lidé ani nevěděli, do čeho mají dřive ruce vrazit mýtit les, připravovat nějaké to seti nebo stavět chalupy?

Hamáček ným skutečně litoval, že pustil svého syna Václava do světa s muzikou. Kdyby byl doma, pomáhal by při stavbě. Takto byl

Hamáček na všechnu práci sám se ženou a sedmnáctiletou „žábou“ Libuší. Postavili bychom chalupu a na zimu bychom byli v teple, rozmyšlel nahlas. Takto nevím jak to bude.

Václav za celou tu dobu, co byl z domu, poslal pouze jednu listek, který přišel v dopise, jež dostal od svého panstva správce Januševič. Václav psal, že se má dobře, že hraje v kapele krajana Zelinky, že si už vydělal nějaké peníze, za něž si pořídil oblek a prádlo. Až ještě něco vydělá, pošle také domů, aby tím rodičům pomohl. Uplynulo však mnoho času a Václav nejen že neposlal peníze, ale také ani nepsal. „Je to buď lajdák, nebo se mu něco stalo,“ usoudil Hamáček a nerad na celou věc vzpomínal.

Byl zde však ještě někdo, kdo myšlenkami zalétal do neznámého Petrohradu. Věra Havlíková. Ani si někdy neuvědomovala, jak se to stalo, že pila, kterou s bratrem podřezávají mohutnou sosnu, mění pojednou své zvuky. Už to není to její drčení o smolné sloje kmenu, nýbrž se tam pojednou ozývá podivné zazvonění, které chvílemi zaniká a zase se přibližuje, jako by čísi ruka lehce pohladila struny houslí. Znají to snad z dáli Václavovy housle? Věra ani nezpůsobovala, že je borovice už podřezaná a bratr Emil na ni musel dvakrát křiknout, aby pustila pilu a uskočila.

„Tam ne! Semhle!“ a jen tak-tak že Emil strhl sestru k sobě. Nebýt toho, snad by mohutný kmen borovice padl přímo na ni.

Když šla večer ke studni pro vodu, byli tam také oba synové kováře Luby, Zdeněk a Jarouš. I ti si už všimli nejednou zamlklosti Věry.

Zdeněk s Jaroušem nosili vodu do hlíny, aby se jim přes noc dobře rozmočila a na ráno z ní byla dobrá malta na umazávání šterbin ve stěnách chalupy.

Zdeněk nesměle začal hovor:

„Ty jseš teď, Věro, stále nějak zamýšlena. Asi tě něco trápí“.

„Asi,“ aniž by na něj pohlédla, skoupě přisvědčila.

„Neměla bys stále na něj myslet. Kdož ví, zda za to stojí,“ poněkud směleji naznačoval Zdeněk.

„A kdo pak?“ Věra se zatvářila, že nechápe.

„Jen nezapírej! Vždyť si o tom vrabci štěbetají, že se trápíš pro Václava. A vidíš, on ti ani nenapíše. Kdož ví, zda se vůbec myslí vrátit“.

To však už Věra neposlouchala. Nějak hlasitě spouštěla těžký, na

řetěze připevněný okov do studně, takže poslední slova Zdeňkova zanikla v skřipotu řetězu a tlučení rumpálu.

Jarouš stál dosud mlčky opřen o vysoké roubení studny a pozoroval hbité a obratné pohyby Věry.

„Václav je bloud,“ usoudil sám pro sebe. „Zde nechá takové děvče jako růži a jde do světa za pochybným pozlátkem panských salonů. Já bych to neudělal.“

Když Věra nesla domů dvě těžká dřevěná, železem kovaná vědra po okraj naplněná vodou, Jarouš ji je pomohl zanést až k samé zmlance. Chtěl zde navázat ještě nějaký hovor, ale Věra, zanechavši jedno vědro před zmlankou, hbitě s druhým seběhla po schůdkách a zmizela v tmavé prostře podzemního bytu.

X

Jeden den se podobal druhému jako vejce vejci: před východem slunce se vstávalo, po západu slunce se šlo spát. A celá ta doba od ranního svitu do večerního soumraku, od časného jara do pozdního podzimu ba i v zimě, byla vyplněna prací, která hrbila záda a sázela na dlaně mozoly, ale také přinášela viditelné úspěchy.

A jak plynul čas, tak se měnila krajina, v níž naši vystěhovalci žili a měnily se také poměry.

Les ustoupil daleko dozadu a tam se skoro bázlivě přimáčkli ke stěně dosud netknutého panského lesa. Zemní byty zmizely takřka nadobro a na místech, kde byly kdysi zmlanky, objevily se malé chaloupky, nebo také i prostorná stavení. To dle toho, jaké možnosti měl hospodář, který je stavěl. Obec měla již také svého představeného — obecního starostu, jímž byl zvolen Kořena.

Také jiné změny se udály: Kovář Luba oženil staršího syna Zdeňka a dceru Martu provdal za Tvrdlíkova staršího bratra Josefa. Zdeněk si přivedl hezkou hospodyňku z Horek. Obec zvýšila počet svých příslušníků také tím, že se zde usadilo ještě několik dalších českých rodin a také tím, že sem zabloudila vrána. Jednou přinesla Semlelovi přírůstek po meči a po druhé přinesla k Horákovi nadějnou ratolest po přeslici.

Dvě věci se však nezměnily: na staletý dub, který již stál osamocen mezi vlnícími se lány obilí, stále přilétal starý, ještě více opeřichaný havran a Věra Havlíková stále ještě vzpomínala na Václava.

Jednou — asi rok po odchodu Václava — se zdálo, že Věra na něho již nemyslí a Jarouš Lubu,

kteří si Věry hodně všimal, kojil se již nadějí, že bude mít u Věry úspěch. Ale naráz bylo po všem.

Přijel domů muzikant Krpata. Znechutil se mu život v odloučení od rodiny, omrzely jej toulky světem a vrátil se domů. Přinesl trochu vyhraných peněz, leccos za ně pořídil a s velikou chutí se pustil do hospodaření. Přinesl také dopis od Václava rodičům a malý listek Věře A to byl důvod, že Jarouš Lubu pojednou pohofel.

Václav ve svém dopise rodičům psal, co všechno zažil v Petrohradě a ostatní dopověděl Krpata. Stálo to opravdu za poslechnutí.

Václav s Krpataou po svém příchodu do Petrohradu brzy se dostali do kapely krajana Zelinky. Václav se svým barytonem se stal brzy pověstným. Jednou, když hráli v paláci hraběte Zarubina, všiml si Václava kníže Golícyn. Hudebníci hráli těžkou skladbu, v níž Václav měl obtížné solo. Shostil se svého sola s jedinečnou virtuositou. Kníže, který již delší dobu Václava poslouchal, přiblížil se nyní k němu a jsa patrně podchmelen, začal bouřlivě tleskat. Vyžádal si na kapelníkovy, aby se skladba opakovala.

Když Václav opakoval své solo, rozjařený kníže vyňal z kapsy hrst bankovek, smáčkl je a vhodil do roztubu Václavova barytonu. Ty však vyletěly zpět a rozlétly se po podlaze. Kníže toho nedbal. Vyňal další bankovky, zmuchlal je ještě více a celou silou jimi mrštil do barytonu. Zůstaly tam. Následovala druhá a třetí dávka. Baryton žalostně zakvílel a odmlčel se. Rozdováděný šlechtic tleskal bouřlivě a smál se tak, že se až zaslzel. Jeho smích byl nakažlivý pro celou společnost, která se zájmem sledovala zvláštní zábavu Golícyna. Jen Václav zde byl bezradný. Zarděl se až po uši a nevěděl, jak vyběhnout ze situace, do jaké jej přivedla zvláštní zábava. Vtom však zachytil významné mrknutí kapelníkovy. Porozuměl. Jediným hmatem vyškrábl bankovky z barytonu, hodil je na stůl, nasadil nástroj k ústům a krásný zvuk nástroje zahlaholil sálem. Bouřlivý potlesk a volání „hurá“ bylo mu odpovědí. Golícyn stále ještě zaslzený od smíchu sesbíral všechny bankovky se stolu i na podlaze a nastrkal je Václavovi do kapes. Poplácal mu ještě na rameno a křikl do ucha:

„Ty peníze jsou tvoje. O ty se dělit nesmíš!“ načež značně nejistým krokem odkolábal se mezi společností.

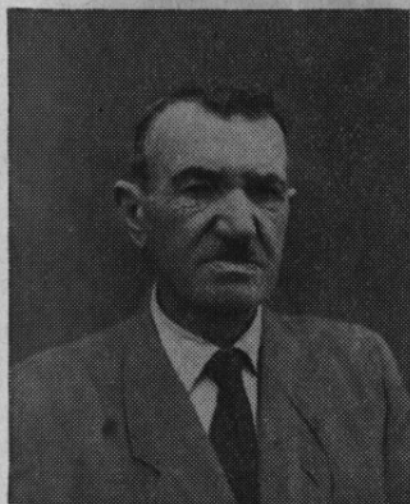
Pokračování

S bolesti v srdcích oznamujeme všem přátelům a známým, že dne 13. ledna 1951. nás navždy opustil po krátké nemoci ve stáří 81let, náš drahý otec, dědeček a pradědeček **Vincenc Egert**. Pohřeb našeho zesnulého konal se 16. ledna 1951 z domu smutku ve Skuhrově na hřbitov v České Třebové, za hojné účasti krajanů a známých.

Prosíme všechny, kdož jste ho znali, věnujte mu tichou vzpomínku.

Děti, vnuci a pravnucci.

S hlubokým žalem oznamujeme všem přátelům, že dne 15. února 1951 opustil nás navždy otec, dědeček a pradědeček **Josef Štech**. Narodil se na Moldavě II 1. ledna roku 1878. Vzpomínají synové, dcery, snachy, vnuci a pravnucci.

Dne 22. II. 1951 jsme vzpomněli s hlubokou bolestí 7. výročí osudné chvíle, kdy při ústupu zlotřilou rukou německých hitlerovských vrahů byl zabit náš milovaný syn **Mikuláš Zacharčuk**, narozený roku 1922 v Boholubech. Vzpomínáme na Tě, drahý synu, a nikdy nezapomeneme. Tvá světla památka zůstane nám navždy drahou.

Nechť Ti je daleká volyňská země na Tvém hrobě lehkou!

Rodiče, sestra a bratr.

Uplynul dlouhý rok nezměrného bolu a stesku a znovu žalem sklíčením vzpomínáme na den 25. února 1950, kdy po dlouhé a těžké nemoci nám navždy odešla naše drahá všemi milovaná 15letá **Jiřinka Řepíková**.

Spi sladce svůj věčný sen, my na Tebe nikdy nezapomeneme! Kdož jste ji znali, věnujte jí s námi tichou vzpomínku.

Rodiče a sestry.

Oznamujeme všem přátelům a známým, že dne 11. ledna 1951 nás náhle opustil ve věku 62 let náš drahý manžel, otec a dědeček p. **Antonín Řepík** z Podlesic na Volyni. Po dlouhé pouti cizinou přišel v r. 1947 do vlasti, pro kterou v první světové válce bojoval u Zborova jako příslušník České družiny na Rusi. Pohřeb se konal z domu smutku v Kuněně dne 14. ledna t. r. Všichni, kdož jste jej znali, věnujte mu tichou vzpomínku.

Truchlící manželka s rodinou.

Zarmoucení oznamujeme přátelům a známým, že 14. ledna 1951 nás navždy opustil náš manžel, otec, dědeček a pradědeček **Frant. Hryzbil** z Moldavy na Volyni, narozený v Kvasilově.

Po dlouhé pouti cizinou našel věčný odpočinek ve vlasti na hřbitově v Hněvotině u Olomouce.

Nechť odpočívá v pokoji!

Rodina Hryzbilova a Neradova.

Dne 19. března 1951, v den sv. Josefa, uplynulo 7 let od doby, kdy se s námi rozloučil náš milovaný syn, manžel, otec a bratr **Josef Sejval**, nar. 5. 1. 1907 v Semidubech na Volyni. Padl v krutých bojích u Dukly dne 4. 10. 1944.

Budiž ti na tvém rově země, kterou jsi krví svou vykoupil, lehkou!

Vzpomínají: manželka, syn, rodiče, bratři a sestry.

Stále vzpomínáme památky naší drahé zesnulé **Anny Ryskové**, narozené v Bocánovce na Volyni. Zemřela dne 19. 1. 1949 ve věku 35 let v Břežanech.

Nechť je jí země česká lehkou a spánek v ní sladký!

Vzpomínají rodiče, bratr, sestry a švagrová.

Dne 25. března t. r. uplynou čtyři roky od doby, kdy od nás navždy odešla naše drahá maminka, babička a prababička **Marie Ledvinová** z Ivančic, roz. Pokrupová, nar. v r. 1856 v obci Sirny u Prahy, odkud jako malé děvče odjela s rodiči na Volyn.

Po dlouhých letech v cizině vrátila se v r. 1947 zpět do vlasti, po níž stále toužila. Nebylo jí však dopřáno shlédnouti rodnou zemi. Její dobré srdce se zastavilo během návratu na Lvovském nádraží.

Odešla, ale v našich srdcích žije stále a my nikdy nezapomeneme! Kdo jste ji znali, vzpomeňte s námi.

Rodina Špačková.

S nezměrnou bolestí v srdcích vzpomínáme sedmého výročí smrti našeho syna **Jana Klabana**, nar. 6. 1. 1903 ve Mstěšině na Volyni. Byl jako voják čs. vojenského sboru v SSSR při bombardování těžce raněn 15. 4. 1944 a zemřel. Tělesné pozůstatky drahého zesnulého zůstaly uloženy v Bakovcích na Volyni. Spi sladce v daleké zemi, budiž ti volyňská zem lehkou.

Kdož jste ho znali, vzpomeňte s námi.

Rodiče, žena, dcera a sestry.

S nezmenšenou bolestí vzpomínáme u příležitosti prvního výročí, že nás dne 5. března 1950 navždy opustila naše milovaná manželka, maminka, tchyně a babička **Žofie Svobodová** z Mirohoště na Volyni.

Odešla jsi navždy z kruhu naší rodiny, kterou jsi tolik milovala, ale v našich srdcích budeš žít stále. Prosíme všechny, kdož jste ji znali, vzpomeňte s námi.

Odpočívej v pokoji na tichém hřbitůvku ve Velé.

Vždy s láskou budeme na Tě vzpomínat.

Truchlící:

manžel, synové, snachy a vnoučata.

Zarmoucení oznamujeme naší krajské veřejnosti, že 1. února 1951 odešla navždy z našeho kruhu **Marie Nekvapilová** z Volkova na Volyni, nar. 29. 12. 1893. Tělesné pozůstatky naší drahé zesnulé byly uloženy k věčnému spánku na hřbitově v Březové n. T. u Karlových Varů.

Kéž odpocívá v pokoji!

Josef Nekvapil, rodina Senkových a Nekvapilových.

Vzpomínáme s nezmenšenou bolestí, že 16. června 1950 nás navždy opustil náš milovaný otec **Josef Zedník**, nar. 14. 3. 1874 v Lutchardě u Dubna, posledně bytem v obci Krupá — Hranice u Lucka.

Kdož jste jej znali, vzpomeňte s námi. Odpočívej v pokoji!

Manželka, děti, vnuci a právnicki.